

ΠΡΩΤΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐστὸ ἐννενηντὰ τέσσαρα καὶ χίλια ὀκτακόσκι
 νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φάμε κι ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
 κι ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέροντα πολὺ.

ἘΡΑΜΜΟΙ τῆν ἰσοδοσία — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.
 κι ἔταν ἔχω ἔκκενῶδα — κι ἔσοτε μοῦ κενεβαίνῃ.
 Ἐνδρόμητῆς θὰ ἔλγωμα — γιατί λεπτὰ ἔνν ἔχομα.
 καὶ ἔσῶν ἄσῶν τῆν πάλιν — καὶ εἰς τῆν ἄλλοδαμῆν,
 καὶ εἰς τῆν Ἑλλάδα ἔδω — ἔγῳς ἔξῃ κι ἔντοσπῆν.
 Ἐνδρόμητῆ γὰ ἔκτε χρόνῳ — ἔκτε φράγμα εἶναι μένο.

γὰ τὰ εἶνα ἔμοις μέτῃ — ἔκτε φράγμα καὶ ἔσὸ χεῖρ.
 Κι ἔνα φύλλο ἔν κρητῆ — ἔκτε σὺνδρόμητῆ.
 κι ἔσοπος τὸν παρὰ ἔνν εἶδε — τὰ τὸν εἶναι μακρο εἶδ.
 Γράμματι καὶ σὺνδρόμητῆ — ἔπ' ἔκτε πρὸς ἔμ.
 Γὰ τῆ σῆρα καὶ τῆ μῆρα — κἄτε φύλλο μὲ δεκάρα

Μνῦνὸς Φλεβῶν δεκαεννέα.
 τῆς ἀπαρτίας τερτίτηα νέα.

Ἐξήντῃα δύο καὶ τετρακόσκι.
 Βουλή, καρμῆται, καὶ γλῆντῃα τόσα.

Μπάλλ' Φασουλῆ Ἐκουρελικό, παραπολὸ συμβολικὸ.

Ἐνα παρκίτο μὲ στραβὰ κι ἄσκούπιστῃ αὐνίδια,
 ποῦ λῆς ἀπὸ τῆς τρῦπῆς τῶν πόδῃ θὰ πετάξουν εἶδια,
 τριγύρω τοῖχοι μὲ σοβὰ, ὕψη κι ἄρχαγκιανίνοι,
 τὸ φαλιμίντο κλειόντες τῆς κλασικῆς πατρίδος,
 ζωγραφιστοὶ μὲ κάρβουνο καὶ ταπειταρισμένοι
 μὲ τόσα Νομοσχέδια βαρβᾶτα τῆς σταδίου,
 εἰς δὲ τῶν τοίχων τὰ κενὰ προβίονιν μετὰ θάρρους
 κοροῖι χεμινᾶντικῃ μὲ ρίχτας ἀκαθαροῦ.

(Ἐ Φουσουλῆς ἔκκελτσωτος μ' Ἀποκρηγῆς χλαμῶδα
 εἰς τὸνα χεῖρ του βασιτῆ μεγάλη κεραμῆα,
 κι ἔ Περικλῆς ἔκπεπλῶτος μὲ μιὰ παλκοβελλαδα
 σβᾶλου; στακιδόζαχαρης μασσῆ σὺν ἀγέλατα.)

(Ἐ Φασουλῆ κι ἔ Περικλῆ, ὀθὸ πρῶταις παπαρῆλαις,
 μῆς ἔσὸ σαλόνι τριγωνοῦν μαζὶ μὲ τὰ μουρῆλια των,
 καθβλινόχρονῳ δὲ σοροῦν ἰσθῆτῃ καὶ κορῆλαις
 κι ἄνασκηνοῦν κἄποτε μὲ χεῖρ τὰ κορῆλια των.)

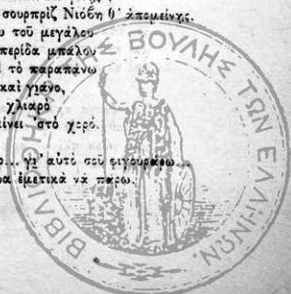
(Καμπόσα σπουγγαρόπανα ἔσῃ ἀκραις πεταμῆνα,
 σκαμνῆ ταβίρνας κόκκινα μὲ πόδα τακτικῆμῆνα,
 ἔνας μεγάλος ταμπουρῆς γιὰ μόνῃ μουσικῆ
 κι ἄρχαῖο κληροφάναρο γιὰ τῆν φωτοχυσία,
 κι ἔνα μουρῆ περιφῆμο στρωμῆνο παρκίτῃ
 σὺν νὰ ἔκδευτῆς γι' αὐτὸ Ροσχιλὸ περιουσία
 καὶ λούσο περισσότερο εἰς τὸν χεῖρ προσεῖτῃ...
 ἔκει καὶ σταφιδοῦμι καὶ σταφιδοσερπιτῃ,
 πρὸς δὲ καὶ σταφιδοῦλομο καὶ σταφιδοῦρῆπι,
 ὅπου γιὰ τοῦτο ἔσῃ Βουλή ὁ Σταφιδοῦς ἔκῆπῃ.

Ἐ Φ. — Αὐτὸς ὁ μπαλὸς μας, μὲ σῆρ, ἔπὲ πολὺ θὰ κᾶνῃ.
 Ἐ Π. — Τρεῖς ἔ προπὸ, τρεῖς ἔ προπὸ... τὸν κόσμο γὰ τρελλᾶ.
 Ἐ Φ. — Καὶ πὼς μὲ βρῖσκεῖς σῆμερα; [νῃ.
 Ἐ Π. — Καθ' ὅλα ἔξαισιῖαν

κι ἔπίκτητες τὸ χρώμα σου πολλῆν εὐαισθησιῖαν,
 ἄλλὰ πὼς τὸ κᾶταφερες σὺν ἔντεῖλ νὰ γίνῃς;
 Ἐ Φ. — Σὺν μάθης τούτῃ τῆν σουμπερὶ Νισῆν ἔ ἄπεμῆνῃς.
 Κᾶθε κυρία σῆμερα τοῦ κόσμου τοῦ μεγάλου
 ὀπόταν λάθῃ πρόσκλησιῖν εἰς ἔσπεριδα μπαλόνῃ
 γιὰ νὰ φανῇ εὐαισθητος καὶ μὲ τὸ παραπαῖνο
 ἢ πίνει μετασίλοδα, σνακῆμῆ καὶ γιᾶνο,
 ἢ βᾶζει κλύσμα, μᾶ σερῃ, ὀλίγο γλιαρὸ
 κι ἄρου καλὰ καθαρισθῆ πηγαίνει ἔσὸ χεῖρ.

(Κᾶθερ μεγάλῃ δανειστοῦν μὲ μούτρο θλιβερό,
 ἄλλὰ κι ἔ εἰκόνες εσβαράι τοῦ Ἄου καὶ τοῦ Ροῦ,
 κι ἔνα πιθῆρι τρισῆαθο γᾶμῆτο μὲ νερὸ,
 τὸ πρῶτον ἀναφυκτικὸν ἔσῃ δῖψῃ τοῦ χεροῦ.

Ἐ Π. — Τὶ λῆς, καλῆ;
 Ἐ Φ. — Παρὸν ντοῖρο... γι' αὐτὸ σὺν εἰσορῆσει
 Ἐ Π. — Κι ἔγὼ πηγαῖνο κέρου ἔκτετικῃ νὰ περῶ.

(Τίς τὰκ... ὁ Λόρδος ἔρχεται, ὁ πρῶτος κουρελιῆς, κί' ἀκολουθεῖ κατόπι του ἡ στρουγγα τῆς Βουλῆς, μπε' μπε' φαναξοῦ, πίσω του κί' ὁ Μπουλοτρίρης βρέμεται, βελάει κί' ὁ Βουδούρης του, τὸ πρὸ παχὺ κρέατι, καὶ τὸ κουδοῦνι τῆς Βουλῆς ἀπ' τὸν λαϊμὸ τοῦ κρέμαται κί' ὁ Φασουλῆς τοὺς δέχεται μ' ἕνα σβυστὸ λυγάρι.

(Νὰ κί' ἡ Ἀντιπολίτευσις ἡ καφερῆ κί' ὁ δόλις μὲ σωτηρίας συνταγὴ κί' ἀλλάνταρη ρεσιτα, κί' ὁ Καραπάνος πίσω της μὲ τῆς καμῆλας τσούλια τὴν Πρῶτον τὴν κουρελιῶ κρατεῖ ἀλαμπρατσάτα.

(Ἐκεῖ καὶ τῶν Δυνάμεων οἱ Πρεσβευταὶ συμφέρονται ντυμένοι μὲ τῶν θανειστῶν τὰς διαμαρτυρήσεις, κί' ἀγόρταγοι χρηματισταὶ κοντὰ των ὀλοφύρονται, πῶ τῆς ᾠητικῆς τῆς μῦτικῆς των ἡχημῶσις ἡ κρισις.

(Πλακόνου ἔμποροι πολλοὶ κί' ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ γίνετ' ἕνα πατιρτι καὶ πανηγύρι μίγα... ἰδοῦ κί' ἡ Πελοπόννησος, μαζὶ κί' ἡ Στεριά μὲ φέρεμα κουρελικῶν καὶ στεκαλιτὲ μ' ὀμίγα.

(Ὁ Λόρδος στεφανώνεται ἀπὸ τὸν Περικλίτο κί' εἰσέρχεται τῶν κυριῶν τὸ νισιτιγί μουκίτο, ἡ Βί α' Βί, ἡ Βί ε' Βί, ἡ Χί ε' Χί κί' ἡ Δίλτα, πῶ γάνεται γιὰ τὸ Μπιστόν καὶ στέκει πάντα σβόλτα, κί' ἀρχίζου τὰ στρυγγίσματα τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ καὶ κατὰ κί' μοιτῆς ἡ Φασουλῆ μὲ κάθε κουρελιῶ.

(Ἐν μίση ὁ τῆς παραγῆς καὶ τῆς πολυκοσμίας μὲ τὸ Ταμίον ἔρχεται κί' ὁ Κεντρικὸς Ταμίας, κί' ἀνοίγει τὰ σωτήρια τοῦ καὶ βγαίνου ἀπ' ἐκεῖ πολλοὶ τε καὶ διαφόροι θρημμένοι ποντικοί, καὶ παίζοντες τοῦ ταμπουρά τὸ πᾶ ντὲ κᾶτερ χοροῦν καὶ πάλι ξανακρῦνεται καὶ ξαναχοῦρουσῶν.)

Ὁ Φ. — Ἐγὼ, ἀγαπητοὶ μου κουρελιῆδες καὶ τῆς πτωχῆς σταριῶς σενταλῆδες, ἔριτος δὲν ἰσκόπουα νὰ κάμω μῆτε γορὸ κανίνα κί' ἔσπριδα, γιὰτ' εἶχ' ἀποφασίσει νὰ συνδράμω μὲ σγέδια καὶ λόγους τὴν σταριῶ.

Ἄλλ' ὅμως εἴταν εἶδα μὲ χερά πῶς γίνετα χορὸς καὶ ἴστὸ Παλάτι, ἐρώναξα καὶ τούτη τὴν φορὰ τὸν φίλο Περικλίτο τὸν σακάτη, κί' ἔτσι ἀπεφασίση σοβαρῶς νὰ γίνῃ ὁ προκειμένος χορὸς.

Κί' ἀμέσως ἡ κυρία Φασουλῆ σὺν δεσποῖνα κί' ἀρχόντισσα ᾠηλῆ, γιὰ νᾶναι λεπτεπιλεπτος κί' ἐκείνη δὲν ἔπαυε μὲ κοῦρας νὰ τυρβάτῃ καὶ κᾶτι σὶν πρᾶγματα νὰ πίνῃ καὶ κλύσματα δισόδυνα μὲ βάζῃ.

Τῆς ὀλεγα ἐμὲ τίτομα, κακομοίρα, εὐαίσθητα δὲν γίνονται τὰ κᾶλλη, καὶ τῶρα πλίου χᾶρις ἴστὸν Σωτήρα χωρὶς νὰ γίνῃ δίαιτα μεγάλῃ.

καὶ σῆς κί' οἱ καθβαλιέροι μὰς ἀκόμα πολλῆς εὐαίσθησις ἔχου χρέμα.»

Δὲν μ' ἀκουσι καθόλου κί' ὀλη πῆσμα ἱπμίνα κί' ἐγὼ νὰ βάλω κλύσμα, καὶ νὰ μὰς συγχωρήσετε πολὺ κί' ἐμὲ καὶ τὴν κυρία Φασουλῆ, ἔν μὲς ἴστὸ πᾶ ντὲ κᾶτερ τὴν τῶση βρέσι γοργουρητὸ ἀνέλιπτο μὰς πᾶση.

Καὶ πάλιν μὲ μεγάλῃν μου χαρὰν κυτᾶς κατὰ τάξιν καὶ σείραν εἰς τούτου τοῦ μεγάρου τὰς αἰθούσας ὄλας τὰς ἔκουσις μὰς παρούσας καὶ λάμπου καὶ λογῆς λογῆς κουρελικῶ κί' μοῦρχονται καὶ κλάμματα καὶ γέλομα.

Καὶ τὴν Αὐλὴν ἐκάλεσα προσίτι νὰ πῆ σταφοδούμι καὶ σεμπέτι, μὰ μοῦγραψε πῶς εἶναι ἡ καμῆνῃ ἀπ' τὸν ἴκὸ της μπάλο κευρασμίνη, κί' ἔριτος δὲν μὲ βάζει σὲ μπλά... ὅς εἶναι τὸ γενάτι της καλᾶ.

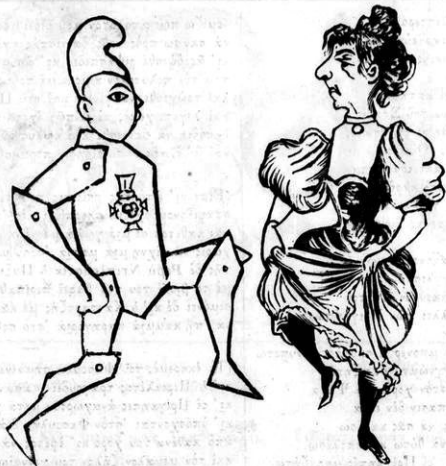
Ἐν μίση ὁ τοῦ μπάλου τοῦ κλεινοῦ παρακαλῶ τὸν κύριον Ὀνοῦ, τὸν Μοντολῶν, τὸν Κόζεκ, καὶ λοιπούς, ποῦχου τὴν πονηριά τῆς Ἀλεπούς, νὰ γράψου πρὸς τὰς φίλας Κυβερνήσεις γιὰ τὸν Ρωμῶν τὰς νῆας συγκινήσει καὶ τὸν γλετζῆ κί' ἀστῆων χαρακτῆρα μὰς, ἴπὸ τὸν χρειστούμε ἴστὸν Σωτήρα μὰς.

Ἄς γράψου γιὰ χατήρι τῆς φίλιας πῶς ἴστὸν κειρὸν αὐτῆς τῆς Βασιλείας κί' ἀρχοντος τοῦ Μυλλόρου Μπουλοτρίρη τὸ πᾶ ντὲ κᾶτερ κί' ἡ δοῦλα μου τὸ ξέρι.

Καθίνα τρώει, πίνει καὶ κοιμάται κί' αὐτὸ τὸ πᾶ ντὲ κᾶτερ παραθυμάται, μόνον ἡ Βασιλεία ἡ καμῆνῃ ἴστὸν θλίψιν της ἀκόμη ἱπμίνα, ἀλλ' ὅμως ὁ καιρὸς καὶ τί δὲν κᾶνει ἴ... τὴν πᾶρα της ἱκίνοσ θὰ γλυκάνῃ, κί' ἔν μῆτε τὸ Παλάτι δόση, μπάλο ὁ γίγραπται θὰ γίνῃ δίχως ἄλλο.

Κί' ἐγὼ τοῦ πεπρωμένου τὴν ἀρχὴν ἀσπαζομαι μὲ πνεῦμα καὶ ψυχῇ, κί' ἔκουσα τὴν κυρία καὶ τὴν δοῦλα νὰ λῆρ πᾶ ντὲ κᾶτερ σὲ κάθε κούκο, κί' ἐνοιωσα ἴστάντερά μου ἀναγοῦλα σὺν νᾶκανα γαργάρα μὲ σαμπύκο.

Καὶ μὲ χαρὰν μανθᾶνω πῶς τὸ Γκαζὶ πρὸς πληρωμὴν τὸν ἄθμον ἀναγκάζει, καὶ μὲς ἴτ' Ἀποκρητικά ταστεικ, ἔν ὁ Μελᾶς δὲν δόση τὰ λιανᾶ, τὸν φῶτων ἡ διάπυρος ἴστιθ θὰ μείνη ἐλωσθόλο σκισινᾶ.

Και τότε, κουρελίδες συνεταιρείς,
φιρί φιρί φωστήρες θά χερνώμε,
και μ' ένα κλεφτοφάναρο 'στό χίρι
τό πᾶν ἐπὶ κάτω, 'στους δρόμους θά χερνώμε.

Πρὸς τούτους ἀναγγέλλω μετὰ λύπης
'στὸν Λόρδον και 'στους ἔλλους λαοώτας
πὼς προσβλήθεις ἰσχύτως ὑπὸ γρίππης
ἀπίθωνε κι' ὁ ρήτορας ὁ Κώστας.

Τι κίρμα πού ἐν ἔζησε κι' αὐτός
ὁ ρήτωρ ὁ πολὺς και ζηλευτός,
εἰς τοὺς καιρούς τοσαύτης καταγίδος
τὴν γνώμην του νὰ πῆ περί σταφίδος.

'Ἰσως τοῦ τρελλο-Κώστα ἡ σκιά
ἐπᾶνωθεν μας τώρα φρικίει...
ἴσως ἰδῶ τριγύρω παραμένει
γιὰ τὸ καλὸν τοῦ γένους σκεπτομένη.
'Ὡ φίλοι κουρελίδες, γονατίστε
και χάριν ἐκ τοῦ ρήτορος ζητήστε.

(Ὁ Φασουλῆς τὰ γόνατα προσκλίνει δακρυμένως
και γονατίζει μετ' αὐτοῦ καθεὶς προσκλασμένος.)

Ο Φ. — Σκιά τοῦ τρελλο-Κώστα προσφιλής,
εἰ προσφανεὶ ὁ ρήτωρ Φασουλῆς.
'Ἐπίβλεπον εἰ ὕψους οὐρανοῦ
κι' ἰδὲ τὸν Μοντελῶν και τὸν 'Ονού,
κι' ἐπισκεψίη τὴν ἀμπελον αὐτὴν
και κάθε φαμφαρῶνον Βουλευτὴν.

'Ἐπισκεψίη τὴν γῆν τῆς γεννιτεράς,
πού με πολλὰ σφυγγάρια σ' ἔμπαγλάρωσε,
και κάθε τρελλο-Κώστας και Σωτήρας
μὲ λόγους εὐγενεῖς τὴν 'Ξεαρθάρωσε.

'Ἐπὶ βουνῶν και βραχῶν ἀπορρώγων
ρητόρευε βρυχὸς παντοτεινῶ,
κι' ὁ λόγος μὲ τὸν λόγον ἔλλον λόγον
'στὰς γλώσσας τῶν Σωτήρων ἐς γεννῆ.

Δίδε φωνὴν εἰς ὄλους τοὺς ἀλάλους,
ἐς σκέπτεται καθεὶς ρητορικῶς,
κι' ἡ γλώσσα μας ἐς εἶναι γιὰ τοὺς ἄλλους
και ξίφος κι' ἀκινάκης Περσικός,
νὰ κτίζωμε ἀνώγεια και κατώγεια
και τὸ βαθύ πύθρι κάθε νοῦ
ποτέ νὰ μὴν ἀδεύαζῃ ἀπὸ λόγια
σὴν τὸ φλασκί τοῦ γίρο-Σειληνοῦ.

Παράποτε ἡ γλώσσα μας ἐλύθη
κι' ἀπ' ὄλαις ρητορευοῦν τῆς μεριχίς...
κι' ἂν θταν ἱρτόρευς 'στὰ πλήθη
σ' ἰγέρτανε ὁ κόσμος σφυγγαριαίς,
βοήθα νὰ μας εἴθων τὰ φεγγάρια
κι' ὄλα τὰ δοξασιμένα σου σφυγγάρια
εἰς ρήτορας νὰ πῶσον πολυρθόγγους,
ὅπου μας ἀπεστράγγισαν σὴν σπύγγους.

Σκιά πεφιλημένη, πάντα χαίρει,
'στὰς ἄκρας τοῦ Τρελλοῦ τὸ βῆμα φέρι,
μὰ σὴν κυτᾶξῃς ἔξαρν' ἀπ' ἐκεῖ
πὼς ἔλεγχοι πλακόκουν ξενικί,
ἱμπνευσον τοὺς μικροῦς και τοὺς μεγάλους
τῆς λαλιότητῃς γῆς σου παπαγάλου,
και πᾶσα τῶν ρητόρων ἡ πλειὰς
μὲ τὴν βροντὴν βαρείας λαλιᾶς
ἐς κάμψ κάθε Φράγκου νὰ ζερώσῃ
κι' ἀντί νὰ πληρωθῇ νὰ μὲς πληρώσῃ.

'Ἐπισκεψίη κι' ἑμᾶς πού φλυαροῦμε
εἰ τούτον τὸν ἀλλόκοτο χερό,
και τούτα τὰ κουρέλια πού φοροῦμε

ἄς γίνουμε χαρτί γαλιλαίου,
νὰ γράψωμεν μὲ πρώτην ευαγγελίαν
τὴν μέλλουσαν τοῦ γίνουσι ἱστορίαν.

Φανοὺ καὶ σοβαρὸς καὶ καθήκους
εἰς τὸν μέγαλον δρόμον τοῦ Σταδίου,
καὶ τώρα πού θὰ πάθῃ καὶ ἡ σταρὶς
πολλὰς μεταμορφώσεις: Ὁδιδίου
καὶ θὰ γενῆ σερμπίτι καὶ κομπόστα,
τὴν ἀπαρτίαν σκέπαι καὶ κερδισμένοι,
καὶ τὸ γερὸ γλωσσίδι, τρέλλο-Κώστα,
τῆς πρώτης Ψυροκάστενας δυνάμει.

(Ἔβλεπεν αὐτὰ μὲ ποταμοῦ παρλάζοντος ὁρμὴν
κι' ἀρεσκίην καὶ θηλυκοὶ ἐστρίγγιλλαν ἀμύην,
ὅταν εἰς τὴν ἐξώθυρον προδρὸν ἀκούσων κτύπον
κι' ὁ Περικλῆς τὴν ἀρετὴν ἀγγίλλει τῶν Πριγκήπων).

Ὁ Φ. — Ὡ! κὴλ ὄνερ! ὦ! κὴλ μονίρη... σκυφτὸς γονυπετὸς
κι' ἂν δὲν σὰς ἐπροσκάλεσα συγγνώμην σὰς ζητῶ,
ἀλλ' ὅμως ἀφοῦ πῆγατε καὶ στὸν χορὸ τοῦ Ψύχα
ἀμφοβολίαν, Πριγκήπεις, παντάπασιν δὲν εἶχα
πὺς κι' εἰς ἐμὴν θῆλῃτε χωρὶς νὰ σὰς καλέσω
κι' εἴμ' ἑτοιμὸς πρὸς χάριν σας νὰ θύσω καὶ ἀπολίσω.
Ὡ! κὴλ ὄνερ κι' ἄλλερ μπαλέρι... οἱ Πριγκήπεις μας ζήτω
καὶ μὰρς ἔμπρός... τὴν ἐναρτίον πὺ πὰ νὲς κἀτερ κηρῶτω.

(Ἦδεν ἔφατο κι' ὁ ταμπουρᾶς ἀρχίζει νὰ κτυπῆ.
γλαρόνουν μάτια κυριῶν κι' ἀστράφτουν χαρῶπαι.
τὰ ζεγγὴ δὲ τὸν χορευτῶν παρὰφορ' ἀγκαλιάζονται
καὶ τὰ κουρλιζα πρὸ πλοῦ ἀκόμω κουρλιάζονται,
κι' ὁ κύριος Καλογερῆς, ὁ Κεντρικὸς Ταξιάρχης,
στὸν σάλον τῆς χορευτικῆς ἐκείνης τρικομίας
ἀνοίγει δευτέρη φορὰ τὸ καφὸ - Κεντρικὸς
καὶ ξαναβγαίνει συνταγμα βαρδάντων ποτικῶν,
καὶ μπλίκει ἔτῶν χορευτῶν καὶ χορευτῶν τὰ σκέλη
κι' οἱ Πριγκήπεις οἱ σοβαροὶ λιγώθηκαν στὰ γέλωα,
ὁ δὲ Τρικομπῆς σὲ σκαμνί περιφρονεῖ ἀνέθῃ
καὶ στὴν Ἀντιπολίτευσιν τοιαῦτα ρητορεύει).

Τρ. — Ἐλάτε, σὰς παρακαλῶ, καὶ μὴν πολυκρυγίτε,
μὴ τὸν κρυφτὸ μού παίζετε καὶ κωλυσεργίετε.
Ἦ θίσις ὅπως βλέπετε τοῦ κράτους ὑπειρώθη
καὶ στὸ Στατεροσγίδιον ἐκείνο ἐκνωθῆ
τῆς ὑψηλῆς σοφίας μου ὁ τρυπημένος πίθος,
κι' ὅλων γιν' αὐτὸ κοκκίνισαν τὰ μούτρα σὰν κάροτα,
μὰ πρὸς τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ ἐπιθήκη κακότητος
κι' ἡ δοξασιμένη στρουγγα μου, πού ἔχχασε τὰ πρῶτα.

Ἐὰν ἡ παρχακράτης ρητὸς ἀπαγορεύεται
λοικῶν ἡ παρχακράτης ἄς πᾶν νὰ κωρυεῖται,
κι' ἂν Τράπέζα δὲν θέλιτε Σταρεδικὴ νὰ γίνῃ
κι' ἐγὼ δὲν παρασφιγγομαί τοιαύτην νὰ συστήσω
καὶ μὲ τὴν παρχακράτησιν ἄς κωρυεθῇ κι' ἐκείνη...
ὅλα τὰ παραβόγομα κι' ὅλα τὰ πέραν πίσω.
Θέλιτε νομοσγίδιος κινενορίο νὰ σὰς βγάλω;
ἔριετε... δὲν τὸ θέλιτε; ... σὰς καταστρόνω κι' ἄλλο.

Μ' ὅσα μαρτύρια τραβῶ ὑπὲρ τῆς ἀπαρτίας μου
νομίζω πὺς ἐξώφλησα τὰς τόσας ἀμαρτίας μου,
καὶ τοῦτο τὸ μαρτύριον καὶ τοῦτο τὸ ζήτημα,
πού τὴν σερῆν μου κεραλὴν ἀδειάζει καὶ γινόμεν,

νομίζω πὺς ἀπόλυτον μού δίδει τὸ δικαίωμα
νὰ σκάσω πρὸς τοὺς δαιμονιάς καὶ δεύτερο κανόνι,
κι' ἄς ὄψεθε ριψάσπιδες κι' ἀσύστολοι προδῶται,
πού τὸν πολυτίμων κειρὸν μὲ τοὺς κρυφτοὺς μὸν τρῶτες,
καὶ τρώγεσθε νὰ γίνετε καὶ σίς Προθυπουργοὶ
καὶ λέγετε χωρὶς αἰδῶ πὺς ἔχετε καθήκον
ἐμπόδια νὰ φανίσεσθε καὶ κωλυσεργιοὶ
καὶ μ' ἔλαρρᾶν συνειδήτην πορευίσεθε κατ' οἶκον.

(Ἔβλεπεν κι' ἀπὸ τῆς τοίπαιος τοῦ μὲ τόνα κι' ἄλλο χεῖρ
σταρεδονομοσγίδιος σκορπίζει μίς 'στ' ἀσκήρι,
καὶ καθέται σὲ μὲ γωνιά μὲ νίση μαύρης λύπης
χωρὶς νὰ ρίγῃ μὲ ματιά 'στου μπάλοῦ τὰ καρῆ,
τῆς δὲ Ρεβῶ Ντεπλοματικῆ ὁ Παξιῶν ὁ Πίπης
μὲ τὸ βρολι τοῦ τοῦ βραεὶ περιπαθῆ γιερῆ,
σιμῶνι δὲ κι' ὁ Κανταρτζῆς μὲ κάτασπρο σκαρπίνι
νὰ πῆ καμμάς παρηγοριᾶ 'στὸ σοβαρὸ πιπίνι.

(Τὸ ἐκκερμὲς τοῦ Φασουλῆ σημαίνει ὄρας ἔξη
κι' ὁ Περικλῆς τραγουδοῦ ἀμύην, Χριστὶ, κι' ἄς ρίξῃ,
κι' οἱ Πριγκήπεις ἀναγορῶσιν μετὰ χαρᾶς αἰτήρου
κι' ὑπόσχομαι 'στὸν Φασουλῆν διὰ τοῦ Χατζηπέτρου
ἀπὸ κανένας τοῦ χορὸ κι' ἐπίτος νὰ μὴ λείψουν
καὶ τὸν μέγαλον ἔθλον τοῦ γενναίως ν' ἀνταμειψοῦν,
καὶ τὸ φανῆρι τοὺς βασιτῆς ὡς ἔξ' ὁ Φασουλῆς
καὶ σκύβει κάθε κουρλιῶ καὶ κάθε κουρλιῆς.

(Ἦδεν κροκόπειλος αὐτῆ παντοῦ γλυκοχαρῆς,
ἀλλ' ἡ ὁρσὶα ἡ πρῶτὴν τοὺς χορευτὰς περᾶζει
καὶ πᾶσαν ἔξηνῃ καὶ Ἀγγλικὴν καὶ Γαλλικὴν Πρεσβείαν
καὶ βλαίπεις κἀλλη κυριῶν ὄλιγον ξεβαμμένα,
τὸν δὲ δεσποτῶν Φασουλῆν καθῶς καὶ τὴν σμυβίαν
ἐνθ' χορευτῶν πὰ νὲς κἀτερ τοὺς πάει τρία κι' ἕνα,
μὰ κι' ὅλοι νοιώθουν παραχθῆ οἰνοῦ κωλυσιπῶνου
καὶ τρέχοντες ἰδῶ κι' ἐκεί φωνάζουν σκαὶ τοῦ χρόνου.

(Τότε δὴ τότε' ἐπρόβαλε μελαγχρινὴ καὶ σκυρῆ
τοῦ Τρέλλο-Κώστα ἡ σκιά μὲ τὴν γιωστὴ μαγκούρα,
καὶ σπεύδει πρὸς τὸν Φασουλῆν, τὸν πρῶτον Δυλοκόλακα,
κι' ὅλοι καθῶς ἀντίκρυσαν ἐκείνον τὸν βρυκόλακα,
πὺς ἀνιστήθη κι' ἔργεται νὰ τοὺς ξυλοφορτώσῃ
εὐθὺς γκρυμοστακίζονται ποδὸς πρῶτος νὰ γλυτώσῃ.
ἡ δὲ σκιά περὶ χοροῦ καὶ πεινας ρητορεύει
κι' ὁ σκαλετὸς τῆς μοναχῆς τὸ πὰ νὲς κἀτερ χορευεῖ.

Τὸ φύλλο μας 'στὴν Πόλι καὶ τώρα καὶ γιὰ πάντα
πρὸς ὄλους γιὰ παραδῆς θὰ δίδεται τριάντα.

**Καὶ ὄλιγας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας**

'Στὴν ἐδὸν τῶν Πατρίσων, 'στῆς Λιζιῆ τὰ κάτω τόρα
ἔνοικε Ζυθοπωλεῖον, ὅπου λίγαίτι Πανδώρα.
Τοῦ Μπαχάουερ ἡ μπύρα περνοῖν ἡ θισεσιᾶ,
ὅπου μέσα 'στους ἀφροῦς τῆς καθῆ πόνος ξεψυχῆ,
σκαῖν πλούσια καὶ τᾶξιν κι' ἐντελῆς ὑπηρεσιᾶ
κι' εἰκοσι λεπτὰ καὶ πέντε τὸ ποτῆρι μοναχῆ.